

מיד - (שםות י) ויזוק ה' את לב פרעה מלך מצרים וירדף אמר בפי ישראלי ובני ישראל יצאים ביד רמה. מיד רמה לא כתוב, אלא ביד רמה. היה קיד שכתב בפה (שם) וירא ישראל את היד הגדולה. איתה היד הגדולה היה ייד רמה. באורה שעה חקק פקדוש ברוך הוא ביד הוז כל הדיווקנות וכל האבאות והחיקים של המצרים, כמו שאתם הכספיים והקסמים פניו, בשעה שהיינו באים במושוף זהה. איתה היד היה חקוק בה בוגר אותם המכשפים, ונשברה לפניהם אותו הידוקן שהיינה חקוק באורה היד. זהו שכתב בפה (שם ט) ימינך ה' נאדרי בכם ימינך ה' פרץ אובי. ומשום זה דמייה, דיווקנות וצורות חקוקתי בה, פמו היטסים של פרעה. עד כאן. אבל בקשר הדברים לא נקשרו. שאמ כה, מה זה לגבי הפסוק של מעלה, יפטוד של אהבה ושמחה של התשבחת הוז? מה רוצים כאן מרכבות פרעה, ומה הוא השיב לה?

אלא ודאי שהכל בקשר של סוד אחד הוא, לססתי ברכבי פרעה. חזרנו לדבר הראzon. שכאשר פקדוש ברוך הוא מנה אותם על כל אותם האוכולסים והמחנות מאותו הזמן היה בראשם שליהם, מאותו הזמן היה משבחת פמי, ולא שוכנת, וכל אוכולסיה משבחים תמיד, ולא שוכנים לעולמים.

והתשבחת של אהבה הוז הייתה הראשית, כשהיא ממצרים, וכל האוכולסים של מעלה ולמטה היו לפניה, ואנו התחלת אהבת התשבחת למעללה. וסוסי פרעה ומכובדי היה נועם אחריו ישראלי, היה התחלת בתשבחות של אהבה אל מעלה.

מיד (שם פסוק ח) ויזוק ה' את לב פרעה וירדף את בני ישראל ובני ישראל ישבו ביד רמה. מיד רמה לא כתיב, אלא ביד רמה. אידי ייד דכתיב ביה (שם לא), וירא ישראל את היד הגדולה אידי ייד רמה. בנהיא שעתא, חקיק קודשא בריך הוא באין יד, כל דיווקני, וכל חילין ותוקפין דמצראי, בגונא דanine חרישין וקסמין דעבדו, בשעתא דהו אתיין בחרישא דא. ההייא ייד, הוה חקיק ביה לקבליה דהיא חרישאי, ואטרפת קמיה דהיא דיווקנא הוה חקיק בהיא ייד. הרא הוא דכתיב, (שם טו ו) ימינך יי' נאדרי בפה ימינך יי' תרעוץ אויב. ובגין האי דמייה, דיווקני וצירין חקיקנא ביך, בגונא דסוטה דפרעה. עד הכא. אבל בקישורא דמלין, לא אתקשרו. דאי הabi, Mai ha legbi keraa deluila, וברזא דריכומו וחדרה דתשבחתא דא. Mai בעאן הכא רתיכין דפרעה. ומאי קא אתייב לגביה.

אלא ודאי פולא בקישורא דרזא חדא היה. לסתותי ברכבי פרעה. אהדרנא למלה קדמאה. דבר קודשא בריך הוא מני לה על כלanine אוכלסין ומשירין דלחתא למחוי רישא דלהון. מה הוא זמנה אידי משבחת פדייר, ולא שכיבת, וכל אוכולסין דילה משבחן פדייר, ולא שכיבנו לעלמין. ותשבחתא דריכומו דא, הו שירוטא, פד נפקת ממצרים, וכל אוכולסין דלעילא ומתא הו קפה, ובדין שרייאת ריכומו דתשבחתא לגבוי עילא. וטסווון דפרעה ורתיכוי הו נטלו אבריריהו דישראל, אידי שרייאת בתישבחתא דריכומו לגבוי עילא.